

Zij werden de spreekkamer binnengelaten, waar hen eene zuster opwachtte om hen te verzoeken vooral bedaard te zijn, in niets te laten merken dat de ziekte zoo ernstig werd ingezien en vooral niet druk te praten.

Het zachte loopen en spreken der verpleegster, de dikke matten loopers op trappen en gang, die elk geluid van voetstappen verdoofden, bracht vanzelf tot kalmte en bedaardheid. Onhoorbaar, loopende op de teenen, naderde men het bed der zieke, die daar op de heldere, goed geventileerde zaal lag, door schermen voor de bureu onzichtbaar.

Onbewegelijk bleven Manes en zijne beide kinderen aan de eene zijde van het bed, en wanhoop teekende hun gelaat bij het zien van dat lieve gezicht, thans zoo ingevallen, bleek en pijnlijk.

De zuster, die aan den anderen kant was gaan staan, wachtte tot allen weer meester waren geworden over hun gevoelens en legde toen zacht de hand op het voorhoofd van vrouw Singels.

„Moedertje,” zei ze zacht, „kijk eens wie hier zijn. Niet veel praten hoor, dan komen ze gauw eens weer.”

De zieke opende de oogen, zag onbestemd de zuster aan, wendde het gelaat naar den anderen kant en zag met een glimlach de drie bedroefden aan, die hun best deden om niets te laten merken van wat er in hun binnenste omging.

„Mer good stil ligge, moeder!” zei Marie.

„Dan zeet geer gauw weer bèter,” voegde Naad er aan toe, terwijl vader zich stom over het bed heenboog en het bleeke gezicht kustte.

Zij bracht de vermagerde handen boven het dek, en met beneveld blik stond Kromme Manes er eene te streelen, terwijl Marie en Naad de andere tusschen hunne vingers hielden.

De zuster maakte een einde aan het stomme tooneel, zeggende: „Ziezoo, kus moedertje nu goedennacht, en dan gaat zij rusten.”

Allen kusten de zieke nog eens, en met een vergenoegd knikje ging men heen.

Een traan ontrolde aan het oog der oude vrouw toen zij gingen, en ontelbaar waren de tranen, die de bedroefde kinderen stortten, zoodra zij de ziekenzaal hadden verlaten.

Manes alleen huilde niet. Hij had zijn leed geklaagd aan Sint Bernades, die zijn volle vertrouwen had, en het wonderbeeld was aangebeden door de zeven maagden, men moest dus in geduld afwachten wat over hen besloten was.

Vermoeid van de inspanning en opwinding der laatste dagen gingen alle drie ter ruste, en hoewel *niet* kalm, was de slaap toch zoo vast, dat een looper van het ziekenhuis verscheidene malen den zwaren metalen klopper had moeten hanteeren eer hij gehoor kreeg.

Marie was opgestaan en vroeg, door de deur heen, wie er was. De stem buiten deelde mee dat vrouw Singels bediend was, dat zij op het uiterste lag, en of men terstond wilde komen.

In eenige minuten waren alle drie in de kleeren, en reeds op weg naar het hospitaal.